

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကမ္ဘာ့ပျိုင်း

မာ
ယာ
ဖွဲ့
အိုင်

(၅ ခုတ်လုံး ချစ်စရာ ပုံစံ)

အခန်း (၁)

ပိုးဒေဝီ။

သည် နေ့ အလုပ်ဝင်ရမှာ မို့ ဆရာမနှင့်တူအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်ဆင်နေရသည်။ ။

အသက် (၁၉) နှစ်တောင် မပြည့်သေးသည့် ပညာရေး ကောလိပ် ဆင်းစ ဆရာမ ပေါက်စလေးဟာ ကလေးရုပ် မပျောက်တတ်သေးသည့် ကြားထဲ ချောကလည်း ချော၊ ချစ်စရာကလည်း ကောင်း။

အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးမို့ ကလေးကလည်း ဆန်။ ခွဲကလည်း ခွဲတတ်ပါတယ်။ အငယ်ဆုံး မိတဆိုးလေး။ စိတ်သဘောထား ဖြူပေမဲ့ နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်ပါတယ်။ အိမ်သားတွေ အပေါ်မှာ ပေါ့။

အိမ်မှာ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် မမကြီး သိမ်မွေ့ရည်၊ နောက် ပိုးဒေဝီပါ ဆိုတော့ စုစုပေါင်း (၄) ယောက်။

ပိုးဒေဝီတို့ မိသားစုက သူဌေးသူကြွယ်ကြီးတွေ မဟုတ်ပေမဲ့ စိတ်ချမ်းသာရသည့် မိသားစုလေးပါ။

ခြံကလေးထဲမှာ သီးပင်၊ စားပင်၊ ပန်းပင်လေးတွေ စိုက်ထားပြီး ပျော်စရာပါပဲ။

"သမီးရေ။ ကျောင်းမှာ ဆရာ ဆရာမတွေနဲ့ တည့်အောင်နေနော်။

အထက်တန်းကျောင်း ဆိုတော့ ဆရာ ဆရာမတွေများ မယ်။ အိမ်မှာ လိုကလေးလို လုပ်မနေနဲ့ "

"အင်းပါ အမေရဲ့ ။ သမီး နေတတ်ပါတယ်။ မပူပါနဲ့ "

"စက်ဘီးလည်း ကြည့်နင်းဦး။ သူများ တွေက ဆိုင်ကယ်တွေ တဝီဝီစီးနေချိန်မှာ ငါ့သမီးလေး မျက်နှာငယ်ရှာမယ်"

"မေမေရယ်၊ လူတိုင်း ဘဝချင်း တူကြတာမှတ်လို့ ။ နောက်အဆင်ပြေတော့လည်း စီးမှာ ပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သမီး အားမငယ်ပါဘူး"

"အေးပါအေ၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးပါတယ်။ လမ်းမှာ လည်း သူများ တွေရည်းစားစကား လိုက်ပြောနေဦးမယ်။ မျက်နှာကို တင်းတင်းထားနော်"

"အင်းပါ အမေရဲ့ "

ဒါတောင် မမဈေးသွားနေလို့ ။ ဖေဖေကလည်း ဖျားနေလို့ ။ မေမေတစ်ယောက်တည်း မှာ တော် ဖွင့်နေလို့ သာ။

နံနက် (၈) နာရီ ထိုးခါနီးပြီမို့ စက်ဘီးလေးနင်းကာ ပိုးဒေဝီကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါပြီ။ မနေ့က ပညာရေးမှူးရုံးမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးပြီမို့ ယနေ့မှ စပြီး ကျောင်းတက်ရပေပြီ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပိုးဒေဝီ သွားရမည့် ကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး တာဝန်ခံ ကျောင်းအုပ်နှင့် နေနေရတာ။ ယခုမှ သည် နေ့မှ ကျောင်းအုပ်အသစ်လည်း ရောက်မည်တဲ့ ။

အားလုံးပင် စိတ်ဝင်စား နေကြသည် ။ ပိုးဒေဝီကတော့ ယခုမှ ပင်အလုပ်ဝင်ရမည့် သူမို့ ရင်ထဲမှာ တဒိန်းခိုင်း။

အားလုံးကို ကြောက်နေမိသည်။ ။

ကိုယ့်မြို့ ကိုယ်အိမ်နှင့် (၅) မိုင်လောက်ကွာသည့် ကျောင်းမို့ စက်ဘီး နှင့် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ နင်းရမည် ထင်ပါသည်။ ။ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဆိုလျှင် တော့ အဆင်ပြေမှာ ပေါ့။

သို့သော် ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ။ သူမတို့ အိမ်၏ စီးပွားရေး အခြေအနေက မကောင်းပါ။

ဖေဖေက ကျန်းမာရေး ချူချာပြီး မမက စက်ချုပ်ရပါသည်။ ။ မေမေ က စာဖိုမှူး၊ ခြံစိုက်။

သူမကို ပညာရေးကောလိပ် (၂) နှစ် ထားခဲ့ရတာတောင် မနည်း ရုန်းကြရတာ။

ခေတ်စနစ်အရ စာစရိတ်၊ နေစရိတ်တွေက ကြီးသည်။ ။ ဖေဖေ ဆေး ဖိုးဝါးခရယ်၊ ပိုးဒေဝီ၏ ကျောင်းစရိတ်ရယ်။

ဆိုင်ကယ်၊ ရွှေ၊ ငွေ မရှိပေမဲ့ လူတန်းစေ့အောင်တော့ ဝတ်ရစားရပါ သည်။ ။

စက်ဘီးနှင့် ကျောင်းသွားတော့ ကျန်းမာရေးတောင် ကောင်းသေး။ ယခုခေတ် ကျန်းမာရေး လိုက်စားနေကြသည့်ခေတ်။

ပိုးဒေဝီက ကျန်းမာသူ၊ အားကစားလည်း ဝါသနာပါသူမို့ စက်ဘီး ကောင်းကောင်း စီးနိုင်ပါသည်။ ။

ပိုးဒေဝီဆိုတာ ဖွံ့ဖြိုးလှပ လန်းဆန်းသည့် မိန်းကလေးပါ။

ဆံပင်ကို ဆံထိုးပုံပုံလေး ထုံးပြီး ရင်ဖုံးလက်စက ခါးတင်အဖြူ။ လုံချည်စိမ်းလေးနှင့်၊

ပြိုင်ပွဲဝင်သလို စက်ဘီးကို ခပ်သွက်သွက် နင်းပစ်လိုက်သည်။ ဒါမှ ကျောင်းချိန်အမီ ရောက်မှာ မဟုတ်လား။

အဝေးပြေး လမ်းမကြီးမှာ စက်ဘီးနင်းရတော့ ကားကြီး၊ ကားငယ် တွေလည်း ဥဒဟို သွားနေကြ၏။ ဆရာမ ငယ်ငယ်ချောချောလေး စက်ဘီးနင်းနေတာ မြင်ကြမှာ ပေါ့။

"တီ တီ"

ကားလေးတွေက နှုတ်ဆက်သံလေးလား။ သူတို့ လမ်းကြောင်းရှေ့ စက်ဘီး ရောက်မသွား တာတော့ အသေအချာ။

(၉) နာရီထိုးဖို့ (၁၀) မိနစ် အလိုကျမှ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ပိုးဒေဝီ ရောက်သွားသည်။ သူမ ရောက်သွားသည် နှင့် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးပါပြီ။

"နောက်နေ့ဆို စောထွက်ရမည်"

စက်ဘီးလေးကို နေရာတကျထားရင်း ပိုးဒေဝီပါ နိုင်ငံတော်သီချင်း ဝင်ဆိုသည်။ ပြီးမှ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ရသည်။

ရုံးခန်းထဲမှာ ဆရာ၊ ဆရာမများအားလုံး ရှိနေကြ၏။ ဆရာမတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်သည်။

"လာဟေ့ ပိုးဒေဝီ။ ဆရာကြီးလည်း ရောက် လာပြီ၊ ညနေက ကားနဲ့ ရောက်လာတယ်"

"ဟင်"

ဆရာကြီးက ကားနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ အံ့သြတာပေါ့။ ဘယ်က လာတာလဲ၊ ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာလို့ လဲ။ ချမ်းသာလျက်နှင့် ဆရာ

လုပ်တယ်နော်။

ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဆိုတာကို စားပွဲ
ထိပ်သို့ ပိုးဒေဝီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

"ဟာ"

ဆရာကြီးဆိုတာ ပိုးဒေဝီ၏ မိတ်ဆွေ နန်းမိုးသည်း၏ အစ်ကို။ ပိုးဒေ
ဝီ ရန်ကုန်ပညာရေး ကောလိပ်မှာ တက်နေတုန်းက မိုးသည်းဆီလိုက်
လာ တွေ့ဖူးသည့် မိုးသည်း၏ အစ်ကို။

စိုင်းသင်္ခသူ။

မိုးသည်းနှင့် ပိုးဒေဝီက အရမ်းမတွဲတာမို့ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်
အကြောင်းတွေ မပြောဖြစ်။ သည် တော့ နာမည်လှ၊ လူချောသည့် ရှမ်း
ကြီးကို မိုးသည်း မိတ်ဆက်ပေးဖူးလို့ သိရုံ၊ ကျွမ်းရုံ၊ မှတ်မိရုံသာ။

သူ့ကို ကျောင်းဆရာ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီး အဖြစ်နှင့် ဆုံရမည်လို့ ကို မ
တွက်။ အသက် (၃၀) ပင် မပြည့်သေးဘဲနှင့် အထက်တန်းကျောင်းအုပ်
ဖြစ်နေသည့် သူ့ကို ပိုးဒေဝီ ခပ်ပြူးပြူး ကြည့်မိပြီးမှ ပါးစပ်ပိတ်၊
မျက်လွှာချလိုက် ရပါသည် ။

ကိုယ်က ချွတ်တာလေး။ ယခုမှ မူပြဆရာမလေး။ သူက ဆရာကြီး၊
မေ့ချင်လည်း မေ့နေမှာ ပေါ့။ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ဖော်ပြီး မိတ်ဆက် မ
နေတော့ပါဘူး။

ပိုးဒေဝီ နေရာတစ်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ရုံးခန်းထဲမှာ ဆ
ရာ၊ ဆရာမအစုံ။ အားလုံး အယောက် (၃၀) ကျော်လောက်ရှိပြီး ကျောင်း
သားကလည်း (၁၀၀၀) နီးပါး။

ဆရာမ ချောချောလေးတွေရော၊ ဆရာမ ဝဝကြီးတွေ၊ ဆရာငယ်

ငယ်၊ ကြီးကြီးတွေကို ရုပ်ခနဲမြင်ရသည် ။ ပိုးဒေဝီကတော့ အပြုံး မျက်နှာလေးနှင့်။

ကျောင်းတာဝန်ခံ ဆရာမက အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ တစ် ယောက်ချင်း ကိုယ့်နာမည် မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ တစ်ယောက်ချင်း ကိုယ့်နာမည် ထပြောရသည် ။

ပိုးဒေဝီ အလှည့်ကျတော့ ...

"ကျွန်မနာမည် ပိုးဒေဝီပါ။ ရန်ကုန်ပညာရေး ကောလိပ်ဆင်းပါ။ ယ နေ့မှ စတင်ပြီး အလုပ်ဝင်ပါတယ်။ ဆရာ ဆရာမ အားလုံးကျွန်မကို ကို ယ့်ညီမ၊ တူမလို သဘောထားပြီး လိုအပ်တာမှန်သမျှ သွန်သင်ဆုံးမ ပေး ပါရင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပ်ပါတယ်ရှင် "

အားလုံးပင် ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ပိုးဒေဝီကိုလည်း ချစ်သွားကြ၏။ တော်တော်သွက်တဲ့ ဆရာမ ပေါက်စလေး။

အဲဒီဆရာမ ငယ်ငယ်တွေကတော့ ပိုကီးတွေ၊ အိုဗာတင်းတွေဆိုပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ပြကြ၏။

ဆရာကြီးကလည်း သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပါသည် ။ အသံကတော့ ခ ဝဲဝဲ၊ ခပ်ချိုချို။

"စိုင်းသိင်္ခီသူ ပါ။ ဖွံ့ဖြိုးရေးကျောင်းဆင်းပါ။ အလယ်တန်း ကျောင်း အုပ်အဖြစ် ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမှာ တာဝန်ကျပြီး အခုမှ ရာထူးတိုးနဲ့ ဒီ ကျောင်းကို ပြောင်းရွှေ့လာရတာပါ။ ဆရာ ဆရာမအားလုံး ဝိုင်းဝန်းပြီး ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ကိုယ့်ကျောင်း ကောင်းဖို့ အတွက် ဆောင်ရွက်ကြပါ လို့ တိုက်တွန်းပါတယ်"

"ဆရာ ဆရာမတွေအားလုံး မြို့ခံတွေလား"

"အခြားက လာသူတွေလည်း ရှိပါတယ်"

"ဪ ကျောင်းချိန်မီအောင် လာနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဝေးတဲ့ သူတွေက တော့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ကြပေါ့"

အဆင်ကြည့်ရတာ စက်ဘီး (၁) နာရီလောက်စီး၊ ချွေးတွေသံတွေရွဲကာ ကျောင်းဝင်းထဲ အပြေးဝင်လာသည့် ပိုးဒေဝီကို ကြည့်ပြီးပြောတာ ဖြစ်ရမည်။

မိတ်ဆက်ပွဲပြီးတော့ အားလုံးပင် အတန်းအသီးသီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ပိုးဒေဝီ သာလူသစ်မို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေး။

သည့် ကျောင်းက အထက်တန်းကျောင်း၊ ဆရာကတော့ လိုတာချည်းပါပဲ။

စိုင်းသိင်္ခသူက ပိုးဒေဝီကို ...

"ဘာသင်တတ်လဲ၊ ဘာနဲ့ အောင်တာလဲ"

"သိပုံတဲ့ပါ"

"အေး၊ ငါ ကျောင်းတစ်ပတ် လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ လိုတဲ့ နေရာ ဝင်ရမယ်"

ဆရာကြီးသာဆိုတယ် အရွယ်ကငယ်၊ စတိုင်လ်ကဖြောင့်၊ မင်းသားလိုလည်း ချောသေးတော့ သူ့ပုံစံက စမတ်ကျကျ။

အထက်တန်း ကျောင်းသားနှင့် နင်လားငါလား။ တိုက်ပုံ အင်္ကျီကြီးလည်း ဝတ်မထားပါ။ ရှုပ်အဖြူ လက်တိုနှင့် ပုဆိုးစိမ်း။ လူကိုယ်ဟန်ကေ ဖြောင့်သည်။

ပိုးဒေဝီ ရုံးခန်းထဲမှာ ခဏထိုင် ကျန်ခဲ့ရတော့ ရုံးထဲက စာရေးမလေး

နှင့် ကွန်ပျူတာ ဆရာမလေးက သူမကို ပြုံးပြရင်း အတင်းပြောသည်။ ။

"ဆရာကြီးကလည်း ငယ်ငယ်ချောချောလေး။ တို့ ကျောင်းထဲမှာ လည်း ဆရာမ အပျိုတွေက (၅) ယောက်လောက်ရှိတယ်။ တွေ့ကြပြီပေါ့ ကွာ"

"ဒီအရွယ် အိမ်ထောင်ရှိချင်လည်း ရှိမှာ ပေါ့"

"မရှိပါဘူး။ သူ့ကိုယ်ရေးထဲမှာ လူပျိုတဲ့ "

"ငါ့နာမည်က နွယ်နွယ်ရီ။ သူက သန္တာခိုင်။ ဆရာမလုံလောက်တော့ ငါတို့ လည်း တစ်ဘာသာစီ ဝင်ယူနေရတာပါပဲ"

"ဪ"

ပိုးဒေဝီက (၂) ယောက်လုံးကို ခင်ခင်မင်မင် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ။ စ ကားတွေလည်း အလိုက်အထိုက်။

သည် စဉ် ဆရာကြီး ပြန်ဝင် လာပြီး ...

"ပိုးဒေဝီ၊ (၅) တန်းမှာ လွတ်နေတယ်။ ဆရာ မလုံလောက်ဘူး။ (၅) တန်းသွား။ ဘာသာတစ်ခုခု ယူသင်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

သူ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သွားပြီး ပိုးဒေဝီ (၅) တန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရသည်။ ။

စိုင်းသိင်္ခီသူနှင့် သူမကတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး မသိဘူး ကြ သည့်နှယ်။ သူမကမှ သတိမရတာ ကိုယ်ကလည်း အတိတ်မေ့လိုက်ရုံပေါ့

။

ဘာခက်တာမှတ်လို့ ။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ကျတော့ နွယ်နွယ်ရီတို့ ဖိတ်ခေါ်ထားသဖြင့် ပိုးဒေဝီ ရုံးခန်းဘက်သို့ ထမင်းချိုင့်လေး ယူလာခဲ့သည်။ ။ အတူစားကြမည်။ သူတို့ (၃) ယောက်က အရွယ်မကွာလှ။

ပိုးဒေဝီကတော့ အငယ်ဆုံးပေါ့။ သူတို့ က အသက် (၂၀) ပတ်ဝန်းကျင်လေးတွေ။

နွယ်နွယ်ရီရော၊ သန္တာခိုင်ပါ လှတော့မလှ။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုလေးတွေ။ နွယ်နွယ်ရီက ညိုညိုလေး၊ သန္တာခိုင်ကတော့ ဖြူကိုယ်လေးရှိသည်။ ။

"လာဟေ့ ပိုးဒေဝီ။ ငါတို့ က ဒီကျောင်းမှာ မျက်နှာ အငယ်ရဆုံးတွေဟာ။ သူများ ခိုင်းဖက်။ တို့ ဘဝတူတွေပဲ ပေါင်းရမှာပဲ"

"ဘာလို့ မျက်နှာငယ် ရတာလဲဟင်။ ဘယ်သူတွေက ခိုင်းကြလို့ ခိုင်းဖက်ဖြစ်ရတာလဲ"

"ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ အထက်တန်းပြ ဆရာမလေးတွေက အပျိုတွေ။ ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိကြတယ်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ၊ ဖုန်းအကောင်းစားတွေနဲ့ ။ ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ ။ ငါတို့ က မရှိဘူးလေ။ ဆိုင်ကယ်တောင် အရစ်ကျ အကြွေးနဲ့ ဝယ်ထားရတာ။ ရွှေငွေဆိုတာ ဝေးရော "

"ဪ ဒါကတော့ဟယ်။ ကျောင်းဆိုတာ အဝတ်အစား ပြိုင်ပွဲကြီး၊ ရွှေငွေ ပြိုင်ပွဲကြီးမှ မဟုတ်တာ"

"နင် ဒီစကားကို တောကြိုအုံကြား သွားပြော။ ဘုရားတောင် ရွှေရှိ
တဲ့ ဘုရားမှ လူရှိသေတာဟ။ ငါတို့ လူတွေဆိုတာ ပြောမနေနဲ့ ။ ငါတို့
လူတွေဆိုတာ ပြောမနေနဲ့ ။ ငါတို့ (၂) ယောက်က တောကျီးကန်းလေး
တွေပါဟ။ တောကျီးကန်း (၂) ကောင်"

"အခု ငါနဲ့ ဆိုတော့ (၃) ကောင်ပေါ့"

"နင်က ပစ္စည်းရှိ လူတန်းစားပါဟ။ ငါတို့ နဲ့ မတူပါဘူး"

"အလိုတော်၊ နင်တို့ ကမှ အရစ်ကျနဲ့ အကြွေးဝယ်ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်
တွေ ကိုယ်စီနဲ့ ။ ငါက စက်ဘီးနဲ့ ကျောင်းတက်ရတာပါ"

"ငါတို့ ပြောတဲ့ ပစ္စည်းရှိ လူတန်းစားဆိုတာ နင်က ဂျီတွေ၊ ဘီးတွေ
ဖွံ့ဖြိုးတယ်၊ ပြေပြစ်တယ်။ အယ်စတုံကြီးတွေလည်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်
လုံးလေးကို ကျစ်လစ်လှပ နေတာပဲ။ မျက်နှာလေးကရော ချောလည်း
ချော၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းလိုက်သေး။ ရှေးကုသိုလ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့
။ ဘဝ ဘဝက ဘာတွေလှူတန်းလာတယ်မသိ"

ထမင်းစားကြရင်း စကားတွေ ကြိတ်မုန်းစားနေကြတာပါ။

သည် နေ့ နွယ်နွယ်ရီက ငါးဘဲအိုးကပ်နှင့် ငံပြာရည်ကြော်။ သန္တာခိုင်
က မျှစ်ကြော်နှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်။ ပိုးဒေဝီကတော့ ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့်
ဆလပ်ရွက်ကြော်။

ပိုးဒေဝီ၏ မေမေက ဟင်းချက်ကောင်းသည့် အိမ်ရှင်မမို့ မေမေ
လက်ထဲက ထွက်လိုက်လျှင် ရွံတောင် ရွှေဖြစ်သည် ။

သူများ တကာ ချက်သည့် ကြက်သားဟင်းနှင့် မေမေ ချဉ်ပေါင်
ကြော်ကို ပိုးဒေဝီ မလဲနိုင်။ ပြောတော့သာ ချဉ်ပေါင်ကြော်ဆိုပေမဲ့ မေ
မေ ချဉ်ပေါင်ကြော်က ပုစွန်ဆိတ်လေးတွေ၊ ကာလီသီး၊ ဆီပြန်၊

အရောင်လှလှနှင့် မြင်သူ သွားရည်ကျချင်စဖွယ်။ မျှစ်လည်း ပါသည် ။

ဆလပ်ရွက်ကြော်ကလည်း ဆလပ်ရွက်ကြော်မို့ စားချင်စဖွယ်။

ပိုးဒေဝီကလည်း ချက်တတ်တာပါပဲ။ မေမေ့လက်ရာကို အသေအချာ ထပ်ချပ် လိုက်ထားသည် ။

သူမတို့ (၃) ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းစားနေကြစဉ် ဆရာကြီး စိုင်းသင်္ခံသူ ကလည်း သူ့စားပွဲမှာ ထမင်းစားနေ ရပါ၏။

ထမင်းဆိုင်မှ ချိုင့်ဆွဲစားပုံ။ ဆိုင်ထမင်း၊ ဆိုင်ဟင်းပေါ့။

စိုင်းသင်္ခံသူ ထမင်းစားရင်းနှင့် လည်ချောင်းတနင်နင်။ သူက အသီး အရွက် ကြိုက်သည့် မောင်မောင်ရမ်း။

ယခုစားနေရတာက ကြက်သား၊ ဝက်သားတွေ။ အရန်ဟင်းကလည်း ချဉ်ရေဟင်းနှင့် ငါးပိ၊ တို့ စရာ။ အိမ်လက်ရာကို ဘယ်လိုမှ မမီ။

ကြိတ်မှိတ်ချိုချရတာပါပဲ။

မိန်းမငယ်လေး (၃) ယောက်ကတော့ ရောက်သည် နှင့် သွေးသောက် ညီအစ်မတွေ ဖွဲ့လိုက်ကြပြီးပြီ။ (၃) ယောက်ပေါင်းပြီး လောင်းကျော်ကြတော့မည် ထင်၏။

စိုင်းသင်္ခံသူ မျက်မှောင်ကြုတ်နေမိသည် ။ သူက အားကစားသမားပီပီ ဗလက ခပ်လှလှ။ ရုပ်ကလည်း အချောစားထဲ ပါသည် မို့ တစ်ကျောင်းလုံး လှုပ်လှုပ်ခပ်ခပ် ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်။

ကျောင်းကလည်း အထက်တန်းကျောင်းမို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကလည်း လူပျိုပေါက်၊ အပျိုပေါက်တွေ။

ဆရာကြီးကလည်း ငယ်ငယ်၊ ချောချောဆိုတော့ မသိမသာ လာချော

င်းနေကြတာ။

စိုင်းသင်္ခသူ ပိုးဒေဝီကို မှတ်မိပါသည် ။ မိုးသည်းဆီ သွားတုန်းက မိတ်ဆက်ပေးသည့် ဆရာမတွေထဲမှာ ပိုးဒေဝီဆိုသည့် ဆရာမ ချောချောငယ်ငယ်လေးကို သူ မှတ်မှတ်ရရ ရှိပါသည် ။

သို့သော် သူမက မခေါ်သဖြင့် ကိုယ်လည်း မခေါ်။ မသိချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်နေလိုက်သည် ။ ကိုယ်က အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် ကျောင်းအုပ်လုပ်ရမှာ မို့ မျက်နှာကို တည်တည်ထားရမည်။ မျက်နှာရူးနေလို့ မရ။

ထိုနေ့က ကျောင်းကို (၂) ပတ်လောက်ပတ်ရင်း အခြေအနေကို ကြည့်ရသည် ။ ကျောင်း၏ လိုအပ်ချက်တွေကို ကြည့်ရသည် ။

ပထမကျောင်းအုပ်က အမျိုးသမီး၊ ခပ်ပျော့ပျော့ ဖြစ်တာရယ်။ တာဝန်ခံ ကျောင်းအုပ်အဖြစ် ဆရာမ တစ်ယောက်က (၃) လလောက် တာဝန်ယူခဲ့ရတာ ရယ်ကြောင့် ကျောင်းက စည်းကမ်း လျော့ရဲရဲ။

တစ်ရစ်ချင်း တင်ရမည့် အခြေအနေ။ စည်းရုံးသည့် နည်းရော၊ ဆုပေး၊ ဒဏ်ပေး နည်းနှင့်ပါ။ ကျောင်းကို မြှင့်တင်ဖို့ စိုင်းသင်္ခသူ စည်းကမ်းတွေ စီစဉ်၊ စိတ်ကူးနေမိသည် ။

အခန်း (၂)

သိမ်မွေ့ရည်။

အသက် (၂၅) ကျော်ပြီမို့ အပျိုကြီး စာရင်းဝင်ပေမဲ့ နုနုလေးနှင့် လှနေတာပါပဲ။

နိုင်ငံတကာမှာ မင်းသမီးကြီးတွေ အသက် (၄၀) ကျော်သည့်အထိ လှနေသေးတာမို့ သိမ်မွေ့တို့ အသက်အစိတ်ကလည်း တော်တော်လှပါသေးသည် ။

သို့သော် သိမ်မွေ့ရည်ဟာ အိမ်ထဲမှာ ပဲ တကုပ်ကုပ်နှင့် စက်ချုပ်နေရတာမို့ အပြင်တွေ၊ ဘာတွေလည်း သိပ်မထွက်ဖြစ်။ အပြင်လောကနှင့်လည်း ထဲထဲဝင်ဝင် မဆက်ဆံဖြစ်ပါ။

ဖေဖေ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ပင်စင်ယူလိုက်ရ ကတည်းက မိသားစုအတွက် သိမ်မွေ့ ကြိုးစားခဲ့ရတာမို့ အလှအပလည်း စိတ်မဝင်စားအားခဲ့။

ယခု ညီမလေး ပိုးဒေဝီ ကျောင်းဆရာမလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ ကြိုးစားရကျိုး ပင်ပန်းရကျိုးတော့ နပ်ပါ၏။

ယခုဆို ဖေဖေက ခြံထဲမှာ အပင်လေးတွေကို ရေလောင်းပေါင်းသင် ။ သူလုပ်နိုင် သလောက်လေး စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်နေ၏။

မေမေက အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းသည် ။ အားလပ်ချိန်များမှာ

သိမ်မွေ့ကို ကူပြီး အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်၊ စီးကွင့်ထိုးတာတွေ ဘာတွေ ကူလုပ်ပေးသည်။ ။

ယခုခေတ်က စက်ချုပ်တာ ပုံကောင်းလျှင်လည်း လက်မလည်အောင် ချုပ်ရပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်ထောင်စု၏ စားဝတ်နေရေးနှင့် ညီမကို ကျောင်းထားဖို့ သိမ်မွေ့ ရှာနိုင်ခဲ့ခြင်း ပါပေ။

အားတော့ မအားရ၊ မနားရဘူးပေါ့။

ညီမလေး အလုပ်ရတော့လည်း သူ့ အဝေးသင် ဆက်တက်ဖို့ ဘီအီးဒီ ဖြေဖို့ တွေနှင့် ဆက်ပြီး လုံးပန်းရဦးမှာ။ ။

သူတို့ အိမ်မှာ ခလုတ်ဖုန်းလေး တစ်ခုပဲ ရှိတာမို့ ညီအစ်မ (၂) ယောက်လုံး တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်းတန် ဖုန်းလေးတွေတော့ လိုချင်နေမိ၏။

သို့သော် ဖေဖေ ဆေးဖိုး၊ အိမ်၏ စားဝတ်နေရေး၊ ညီမလေး ကျောင်းစရိတ်တို့ ကြောင့် လိပ်ပတ်လည်ရတယ်မရှိ။

ကလေးလို စုဘူးလေးနှင့် နည်းနည်းစီတော့ စုထားမိသည်။ ။ သို့သော် ကိုယ်က အကြီးမို့ ညီမလေးကို အရင်ဝယ်ပေးမည်ဟု သိမ်မွေ့ စိတ်ကူးထားသည်။ ။

ကိုယ်က ကိစ္စမရှိ၊ ညီမလေးက ဆရာမလေးမို့ ဖုန်းကောင်းကောင်းလေး တစ်လုံးတော့ ရှိသင့်သည်။ ။ သည် ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဆိုက်ကားသမားက အစ၊ ကုန်းစိမ်းသည် က အစ ဖုန်းကိုင်နေကြတာ မဟုတ်လား။

သိမ်မွေ့ကတော့ စက်ချုပ်သမားမို့ ခလုတ်ဖုန်းလေးနှင့်လည်း အဆင်ပြေပါသည်။ ။

သိမ်မွေ့ခမျာ အသက် (၁၈) နှစ်လောက်ကတည်းက စက်ချုပ်ပြီး မိဘနှင့် ညီမလေးကို လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးလာခဲ့ရတာ။ ယခု အသက်

အစိတ် အရွယ်မှာ တော့ အသက်ရှူ ချောင်လာရပြီ ထင်ပါရဲ့ ။

ကြင်နာတတ်တဲ့ မိဘ (၂) ပါးရယ်၊ ညီမ အလိမ္မာလေးရယ်နှင့်မို့ သိမ့်
မွေ့ ကိုယ်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်မိပါသည် ။

အတွေးနဲ့ စက်ချုပ်နေဆဲ ညနေ (၅) နာရီထိုးခါနီးမှ ညီမဖြစ်သူ ချွေး
တရွဲ့ရွဲ့နှင့် စက်ဘီးလေးနင်းကာ ကျောင်းမှ ပြန် လာလေ၏။

စက်ဘီးကို အိမ်ရှေ့တွင် ဒေါက်ထောက်ပြီး ပိုးဒေဝီ အိမ်ပေါ်သို့
တက်လာပုံမှာ မသက်မသာ။ ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် သင်ဖျူးဖျာတိုလေး
ပေါ် အိပ်ပစ်လိုက်သေး၏။

"ဂူး မောလိုက်တာ။ သေတောင်သေမယ်"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ညီမလေး၊ အင်္ကျီ လဲဦးလေ။ အို အင်္ကျီအဖြူလေးမှာ ချွေး
တွေနစ်နေပြီ၊ ညစ်ပတ်ကုန်ပါပြီ"

သမီးငယ်လေးဟာ ဒီနေ့မှ ကျောင်းစတက်တာ။ ဒီနေ့မှာ ပဲ မောကြီး
ပန်းကြီး။ ဖေဖေရော မေမေပါ ပိုးဒေဝီနားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။

"ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်တာတုန်း သမီးရဲ့ ။ အဝတ်တောင် မလဲနိုင်တော့
ဘူးလား "

"မလဲနိုင်တော့ဘူး ဖေဖေရေ။ ၄ - ၅ မိုင်ခရီးကို စက်ဘီး စီးလာရ
တာ မသက်သာဘူး"

"အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပဲ။ တစ်နာရီနီးပါး စီးရမှာ ပေါ့"

"စီးရတာပေါ့ မေမေရဲ့ ။ လူလည်း သေချင်စော်နံ့ရော။ တစ်ကိုယ်
လုံးလည်း ချွေးရွှဲပြီး ညစ်ပတ်ကုန်တာပဲ"

"အင်း နောက်နေ့ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ပါ့"

သားအမိတွေ စဉ်းစားနေကြသည်။ (၅) မိုင်ခရီးဆိုတာ နီးတော့မနီးလှ။

"ဟိုမှာ တည်းပြီး နေရင်ရော"

မေမေကမေးတော့ ပိုးဒေဝီ ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

"ဟာ မေမေကလည်း သမီး နင်းနိုင်ပါတယ်။ အစနေမို့ မောတာပါ။ စိတ်ကလည်း ဖိစီးသွားလို့ ။ နောက်နေ့ကျရင် ထရပ်ဆုနဲ့ ကျောင်းသွားမှာ ။ အားကစားသမားတွေလိုပေါ့။ (၅) မိုင်လောက်တော့ အပျော့ပေါ့၊ သမီးက ဆရာမဝတ်စုံနဲ့ ဆိုတော့ စက်ဘီးကို အားကစားသမားနင်းနင်းလို့ မတော်ဘူးပေါ့။ နောက်နေ့ကစပြီး ထရပ်ဆုနဲ့ ကျောင်းသွားမယ် ။ အဝတ်အစားကို ကျောင်းကျမှ လဲမယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရယ်။ တော်ကြာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အပြစ်တင်ပါ့မယ်။ ဆရာပုံစံနဲ့ မညီဘူးဆိုပြီး"

"အခြေအနေ အရပဲ မေမေရယ်။ ကိုယ်မှ ဆိုင်ကယ် မဝယ်နိုင်တာ။ စက်ဘီးနဲ့ သွားလို့ ကတော့ ထရပ်ဆုနဲ့ မှ အဆင်ပြေမယ်။ ကျောင်းရောက်မှ အဝတ်လဲတော့မယ်"

"အေးဟယ်၊ ငါလည်း စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ညီမလေးရယ်။ ဆိုင်ကယ်လေး တစ်စီးလောက်တော့ အကြွေးဝယ်ပေးနိုင်အောင် မမ ကြံဦးမယ်"

"ဟာ မမ နေပါစေ၊ ကြွေးတင်ရင် စိတ်ညစ်ရတယ်။ မလုပ်နဲ့ ။ ကဲ အမောပြေပြီ ရေချိုးမယ်၊ အေးဆေးပါ မမရာ"

ပိုးဒေဝီဟာ အိမ်ရဲ့ ဆည်းလည်း ။ အငယ်ဆုံးမို့ တစ်အိမ်လုံး၏ အသည်းကျော်။

(၅) မိုင်နီးပါးကို စက်ဘီးနှင့် ကျောင်းတက်ရမှာ သိပ်တော့မလွယ်။
မိသားစု (၃) ယောက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည် ။
တစ်ခုခုတော့ ကြံပါဦးမည်လေ။

အခန်း (၃)

ပိုးဒေဝီဟာ ပညာရေးကောလိပ်ဆင်း၊ အားကစားသမားမို့ ထရပ်ဆုကတော့ ၃ - ၄ စုံ။ ကျောင်းမှာ အားကစားတိုင်းပါရသည် ။ အေရိုးဗစ်၊ ကြက်တောင်၊ ဘော်လီဘော၊ ပြေးခုန်ပစ် သူမပါတာမရှိ။

မနက် (၇) နာရီလောက်ကတည်းက ထရပ်ဆုအစိမ်း၊ အဝါကြားလေးနှင့် ဆံပင်ကို ကျစ်ကျစ်လေးထုံးပြီး စက်ဘီးနင်းရတော့သည် ။

စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှာ တော့ ဆရာမ ဆွဲခြင်းလေး။ ထမင်းချိုင့်ရယ်၊ စာအုပ် စာတမ်းတွေရယ်ပေါ့။

ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ။ ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးတောင် အရစ်ကျ ဝယ်မစီးနိုင်သည့်အဖြစ်မို့ အားတော့ မငယ်ပါဘူး။ နောက်ဖြစ်လာမှာ ပေါ့ ။

ပိုးဒေဝီ ကျောင်းကိုရောက်တော့ ဆရာမများ အတွက် ဆောက်ပေးထားသည့် တန်းလျားကိုသွားသည် ။ အဝတ်လဲရအောင်ပေါ့။ ဆရာမတွေက တချို့ရယ်၊ တချို့မဲ့။

"ပိုးဒေဝီတို့ ကတော့ ထွင်တယ်ဟေ့။ ထရပ်ဆုနဲ့ အလှပြနေတာပေါ့လေ"

"ပြောရက်လိုက်ကြတာဗျာ။ (၅) မိုင်ခရီးကို ဘယ်သူကများ အပင်ပန်းခံပြီး စက်ဘီးနဲ့ လာချင်ပါ့မလဲ"

"နင် ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်လို့ လား"

"စီးစရာ ဆိုင်ကယ်ကို မရှိတာ"

ဆရာမတွေ၏ တန်းလျားနားမှာ တော့ ဆရာကြီး၏ အိမ်။ ပိုးဒေဝီ ထရပ်ဆုနှင့် စက်ဘီး နင်းလာရတာ ဆရာကြီးလည်း မြင်မှာ ပေါ့။

သူ့အိမ်ရှေ့မှာ တော့ ကားလေးရပ်ထားလျက်။ ဪ လောကကြီးက လည်း ရေများ ရာ မိုးရွာနေကြတာ၊

ဘယ်မှ သွားစရာမလိုတဲ့ သူကျ ကားနဲ့ ။ ပိုးဒေဝီတို့ ကျ စက်ဘီးတစ် စီးနှင့် ချွေးတရွဲရွဲ။ မနက် (၇) နာရီကတည်းက ထွက်လာရတာ။ (၈) နာရီထိုးမှ ရောက်၏။

"ရေချိုးဦးမလား သမီး"

ဆရာမကြီးတစ်ယောက်က ဂရုဏာနှင့်မေး၏။ သူမကိုယ်မှာ ချွေးတွေရွဲနေပြီ မဟုတ်လား။

"ချွေးတိတ်ရင် နည်းနည်းချိုးမယ်နော်။ ပိုးမှာ သနပ်ခါးတုံးပါ ပါတယ်"

"နင်ဟယ်၊ တစ်ပတ်မှ တစ်ခါ အိမ်ပြန်ပါလား။ နင့်ကြည့်ရတာ မသက်သာလိုက်တာ"

"မနေချင်ဘူးလား၊ ပိုးက ခုထိ မေမေနဲ့ အိပ်တာ"

"ဘာလဲ ခုထိ နို့ခိုးစို့တုန်းလား"

"ဟား ဟား ဟား"

ဆရာမတန်းလျားမှာ နေသည့် ဆရာမတွေကတော့ အသက်ကြီးကြီးတွေ များ ပါသည် ။ စကားပြောလည်း ကြမ်းပါ၏ ၊ မျက်နှာလေးနီနေသ

ည့် ပိုးဒေဝီကို ဝိုင်းရယ်ကြပြီး ရေချိုးဖို့ နေရာပြကြ၏။

ပိုးဒေဝီ အမြန်ဆုံးရေချိုး၊ အမြန်ဆုံးသနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်လဲရ သည် ။

မိနစ် (၂၀) လောက်ကြာလျှင် ပြင်ပြီးဆင်ပြီး ဆရာမကြီးတွေနဲ့ အတူ ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့ပြီ။

ရုံးခန်းထဲမှာ စိုင်းသင်္ခီသူရောက်နှင့်နေပြီ။ ပိုးဒေဝီကို မျက်မှောင်ကျုံ့ ပြီး ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ -

"ဆရာမ၊ ကျောင်းလာတာ ဘယ်လိုပုံစံကြီးလဲ"

"ထရပ်ဆုနဲ့ လာတာပါ"

"ဆရာမဆိုတာ ပေါက်ကရ မဝတ်ရဘူး။ ထရပ်ဆု ဆိုတာ အားက စားလုပ်ချိန်မျိုးမှာ ပဲ ဝတ်ရမှာ "

"ကျွန်မက တစ်နေ့ကို အသွား (၅) မိုင်၊ အပြန် (၅) မိုင် စက်ဘီးနင်းရ တာပါ ဆရာကြီး။ ထရပ်ဆုနဲ့ မှ ဖြစ်မှာ မို့ပါ"

"ကျောင်းမှာ ပဲတည်းပါ။ နောက်လကစပြီး ကျောင်းသားတွေကို အပိုချိန်ခေါ်လည်း မီအောင်လာပါ့မယ်"

"မရဘူး၊ ဆင်ခြေမတက်နဲ့ ။ ကျောင်းမှာ တည်းပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပဲ အိမ်ပြန်။ ဒါပဲ"

ပိုးဒေဝီ မကျေနပ်လွန်းလို့ လူက သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူမတတ်။

သူမတို့ ကျောင်းမှာ ရပ်ဝေးက ခပ်ရှားရှား။ နယ်ခံတွေ၊ ရွာနီးချုပ်စပ် တွေပဲများ သည် ။ ၃ - ၄ မိုင်ဝေးသူတွေကလည်း ဆိုင်ကယ်တွေနှင့် လာ ကြတာ။

သူက ဆရာကြီးမို့ ဘားမှ စောဒက မတက်ရဲတော့ပေမဲ့ ပိုးဒေဝီ ရင်
ထဲမှာ တန့်န့်။ ဒါ သက်သက် အနိုင်ကျင့်တာ။

ရုံးခန်းထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီး ပိုးဒေဝီ ကိုယ့်အတန်းရှိရာဘက်သို့
လာရင်း လူက မကျေနပ်။ (၅) တန်းဘက်မှာ ဆရာကြီးတွေ ၄-၅
ယောက်စုနေပြီး သူမကို ဖြောင်းဖြဖို့ စောင့်နေကြပုံ။

ပိုးဒေဝီ ငိုချပစ်လိုက်သည် ။

"သမီးကို သက်သက်အပြစ်ရှာတာ။ ထရပ်ဆုနဲ့ လာတာပဲ။ ဖင်ကျပ်
ဘောင်းဘီ၊ ကိုယ်ကျပ်ဘောင်ဘီတွေ၊ စကပ်အကွဲတွေနဲ့ ကျောင်းလာ
တာလည်း မဟုတ်ဘူး "

"သမီးရယ်၊ ဆရာကြီးက ကြိုမြင်လို့ ပြောတာပါ။ ညည်းမနက်က စ
က်ဘီးနဲ့ ဝင်လာတဲ့ ပုံစံကလေးက လှလိုက်တာ၊ ထရပ်ဆု အစိမ်း၊ အဝါ
လေးနဲ့ ကိုယ်ဟန်လှလျ ကြော့ကြော့လေးနဲ့ ဝင်းပနေတာပဲလေ"

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ဆရာမတို့ က ဘာမဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေ
တယ်"

"ဪ တော်ကြာ၊ (၉) တန်း၊ (၁၀) တန်း၊ ကျောင်းသားတွေရော၊ ရွာ
ထဲက ကာလသားတွေရော သမီးကို ဝိုင်းပိုးကြ နောက်က လျှောက်လိုက်
ကြနဲ့ အန္တရာယ် ဖြစ်လာတော့မယ်လေ၊ တို့ ဆရာကြီးပေါက်စက မီးကို
မလောင်ခင်တားတာပါ။ သမီး ဒီကျောင်းထဲမှာ ပဲ တည်းတော့။ တစ်
ပတ်တစ်ခါပဲ ပြန်ပေါ့"

"အိုး မိဘတွေနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး။ သင်တန်းတက်တာတောင် မလွှဲသာ
လို့ ခွဲရတာ။ ခုက နီးနီးလေးနဲ့ "

"(၅) မိုင်တောင်လေ။ ပြီး သမီးက ဆိုင်ကယ်မရှိတော့ စက်ဘီးနဲ့

ကျောင်းတက်ရတာ။ သူတောင် ရှမ်းပြည်ကနေ ဒီလာကျသေးတာပဲ ကွယ်။ သူ့ခမျာ တစ်နှစ်မှ တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက် ပြန်ရမှာ "

ပိုးဒေဝီ ငိုလိုက်၊ ပြောလိုက်နှင့် ကလေးလေးလို စိတ်တွေဆိုးနေ တော့ ကျောင်းခံ ဆရာမကြီးတွေက ချော့ကြ၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ ရှင်းပြကြ။

"သူ့ကိုယ်သူ ကျောင်းအုပ်ကြီးဆိုပြီး ဗိုလ်ကျနေတာ အီး သူများ မေ မေနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူးဆိုမှ "

"ဟဲ့ ဟဲ့ ကြားသွားလို့ ပြဿနာတက်နေ ဦးမယ်။ တို့ ဆရာမတွေဆို တာ ကျောင်းအုပ်စကားကို နားထောင်ရတယ်။ လက်ခံရတယ်လေ။ တိ တိ တိတ်တော့။ နောက်နေ့ကျ ရွှေ့လာဖို့ ပဲလုပ်တော့"

"ဆရာမ တန်းလျားကဖြင့် (၃) ခန်းလုံး ပြည့်နေပြီ"

"သူကြည့် စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ မပူနဲ့ "

ပိုးဒေဝီ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ကျောင်းနေမှ တော့ သူ့စာအံ့ရုံပေါ့။

မျက်ရည်စက်လက်ကို အနိုင်နိုင် သုတ်ရင်း ပိုးဒေဝီ စာသင်ရပါသည်

။

စိုင်းသင်္ခီသူ ကိုယ်တိုင်တော့ ကားမောင်းမပေး။ မြို့ထဲမှ မောင်း တတ်သူကို ကားပေးလိုက်သည် ။

"ဒီဆရာမ အိမ်ပြောင်းတာ လိုက်ကူပေးလိုက်ပါ"

ပိုးဒေဝီ ကျောင်းစတက်တာ တနင်္လာ။ သည် နေ့ အင်္ဂါ။ ယခုညနေပဲ ကျောင်းမှာ ပြောင်းနေရမတဲ့ ။ ပိုးဒေဝီ ရင်ထဲ စိုင်းသင်္ခီသူကို မကျေ။

လူက အသက် (၂၇) လောက်နှင့် လူကြီးစတိုင်လ် ဖမ်းထားလိုက်

သေး၏။ လမ်းသွားပုံကလည်း စမတ်ကျကျ မော်ဒယ်လိုလို မင်းသားလိုလို၊ ရုပ်ကချော၊ စမတ်ကကျ။

ကျောင်းသူတွေရော ကျောင်းသားတွေပါ သဘောတွေကျလို့ ။ ရောက်တာမှ (၂) ရက်ရှိသေးပေမဲ့ သည် နေ့ပဲ အမှိုက်ပုံးတွေဝယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရော စာသင်ခန်းထဲတွေမှာ ပါ အမှိုက်ပုံးတွေထား။

ကလေးတွေ ကျောင်းဝင်းထဲ အမှိုက်ကောက်ကြ။ အမှိုက်ပစ်သူရှိလျှင် ဒဏ်ပေးသည့် အနေနှင့် ကျောင်းဝင်းထဲ အမှိုက်ကောက်ရ။

ကလေးတွေကို အဆမ်ဘလီခေါ်။ ဩဝါဒလေးပေး။ ကျောင်းထဲမှာတော့ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်။ နေ့ချင်း ညချင်း ပြောင်းလဲ ပစ်နေတာ။

ပိုးဒေဝီ တစ်ယောက်သာ မျက်ရည်စက်လက်။ ကိုယ့်စက်ဘီးလေး ကျောင်းမှာ ထားခဲ့ရပြီး သူ့ကားနှင့် အိမ်သို့ပြန်ရသည် ။

ကားက အဖြူလေး။ လူ (၅) ယောက်မောင်းသူနှင့် (၆) ယောက်ပဲ ကာမည့်ကားလေး။ အကွက်ကတော့ စေ့သည် ။ ပိုးဒေဝီ အိမ်ပြောင်းလာဖို့ ကားမောင်းသမားနှင့် (၂) ယောက်ထဲ မလွတ်။

နောက်မှ ဆရာမ တစ်ယောက်ကို ထည့်လိုက်သေးသည် ။

"ဆရာမ၊ သူ့ကိုကူရအောင် လိုက်သွားလိုက်ပါ ဦး။ နောက်နေ့ကစပြီး၊ ကလေးတွေ အပိုချိန်ခေါ်ရမှာ ။ အချိန်ကုန် မခံနိုင်ဘူး"

ရောမမြို့ကြီးကို တစ်နေ့ထဲ အပြီးဆောက်တော့မည့် ရုပ်နှင့်။ တက်ကြွနေလိုက်တာ အလွန်။

ကျန်ဆရာမတွေ၊ ဆရာတွေလည်း မျက်ခုံးလှုပ်နေကြပေပြီ။

ပိုးဒေဝီနှင့်အတူ ကျောင်းက ဆရာမတန်းလျားမှာ နေ့သည့် ဆရာမ

ကြီးတစ်ယောက် အဖော်လိုက်လာသည်။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဝင်းတဲ့။ အသက် (၅၀) ခန့် အပျိုကြီး။

"တို့ ဆရာကြီးပေါက်စက သဘောကောင်းပါတယ်တဲ့။ ခုပဲကြည့်လေ။ ကားပေးလိုက်တာ"

"တော်ပါ၊ သူက သူဖြစ်ချင်တာ အတင်းဖြစ်ခိုင်းတဲ့ လူ၊ ရေဘူးပေါက်တာ မလိုချင်ဘူး၊ ရေပါတာ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ လူ"

"အေးပါ အေးပါ၊ နောက်မှ ဆရာကြီး ဆရာကြီးနဲ့ ဖြစ်နေမယ်"

"မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ကို အမြဲရင်ထဲက ဆန့်ကျင်နေမယ်"

"ဟဲ့ ရမလား။ သူက ကျောင်းအုပ်။ ငါတို့ က သူ့လက်ထောက်။ ကိုယ့်ကျောင်း တိုးတက်ဖို့ အတွက် သူ ဦးဆောင်ရာ နောက်ကလိုက်ရမှာ ပဲလေ"

"ကိုယ့်တာဝန် ကျေပွန်အောင် လုပ်မှာ ပေါ့။ ကျန်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ လာမပြောနဲ့။ နိုးပဲ"

"အေးပါ အေးပါ၊ ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့"

ကားနှင့်မို့ အိမ်ကို နာရီဝက်ပင်မကြာ။ ပိုးဒေဝီက ဖုန်းမရှိသူမို့ အိမ်ကို ကြိုလည်း ပြောမထားရ။

သူမ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ ညနေ (၄)နာရီခွဲ။ ကားထဲမှ ထွက်လာသည့် သမီးကို ကြည့်ပြီး မိဘတွေမှာ အထိတ်အလန့်နဲ့။

"သမီး ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ပိုးဒေဝီကလည်း မအေကိုဖက်ပြီး ငိုချလိုက်သေး၏ ၊

"ဟဲ့ ဟဲ့၊ ပြောကြပါဦး ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဘေးမှ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဝင်းက အခြေအနေကို ရှင်းပြရသည်။ ။

"ကျောင်းမှာ အပိုချိန်တွေ၊ ညကျောင်းတွေခေါ်တော့မယ်။ ပိုးဒေဝီက (၅) မိုင်ခရီးကို စတန်ထွင်ပြီး စက်ဘီးနဲ့ ၊ ထရပ်ဆုနဲ့ ကျောင်းတက်တာလည်း အန္တရာယ်များ ပါတယ် အန်တီရယ်။ ဆရာကြီးပေါက်စက အန္တရာယ်တွေ ကြုံပြီး ကာကွယ်တာပါ"

"လွန်ပါတယ်။ အခုကျ သမီး ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားရတော့မှာ ပေါ့။ အီး မေမေ့လက်ရာလောက် ဘယ်စားကောင်းမလဲလို့ "

ပိုးဒေဝီ ငိုလိုက်၊ ပြောလိုက်။ အငယ်ဆုံးမို့ခွဲနေတာလား။ ခြင်ကိုက်ဖုကို အနာလုပ်နေတာလား မသိတော့ပါ။

သိမ့်မွေ့ကတော့ သူ့ညီမလေးကို ချောရင်း လိုအပ်မည်ထင်တာလေးတွေ ထည့်သိုပေးနေ၏။

"ညီမလေးရယ်၊ ဒီနေ့ပဲ အင်္ဂါ။ နောက် (၃) ရက်ဆို ကျောင်းပိတ်ရောလေ။ ပြန်လာရတော့မှာ ပဲ။ ကဲ ဒီ (၃) ရက်စာကို မမ ဟင်းထည့်ပေးလိုက်မယ်နော်"

"နေဦး မေမေထည့်ပေးမယ်"

အိပ်ရာလိပ်ရယ်၊ အဝတ်အစားအိတ်ရယ်။ ထမင်းချက်စားဖို့ အိုးလေး ခွက်လေး ပန်းကန် ဇွန်းထည့်သူကလည်း ထည့်။

(၃) ရက်စာ ဟင်းထည့်သူကထည့်။

"ဟင်းရွက်တွေ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တယ်နော် သမီး။ ဟိုကျ ရေခဲသေတ္တာရှိတဲ့ ဆီမှာ သွားထည့်ထား"

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဝင်းနှင့် ပိုးဒေဝီတို့ (၂) ယောက် ညစာစားပြီးကြမှ ပြန်လာ

ကြသည် ။ ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ည (၈) နာရီ။

ဝိုးဒေဝီ သူ့ကိုဆန့်ကျင်တာလေ။ သူ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်အောင်လို့ ။

ကားကြီးပေးလိုက်ပြီး စိတ်ထဲ ကျလိကျလိနေအောင်လို့

ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲ။ သူ့အိမ်ပေါက်ဝမှာ ခါးကြီးထောက်လို့ ။ အားလုံးအပေါ် သဘော ကောင်းချင်ယောင် ဆောင်ပြီး သူမကျမှ အလကားနေရင်း အူပုပ်နေသည့် စိုင်းသင်္ခီသူအား သူမကလည်း ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ရ၊ ယဉ်ကျေးချင်ယောင် ဆောင်ရ၏ ၊

ဒါမှ သင်းကို တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ခြင်း တစ်မျိုး မဟုတ်ပါလား။

"ကြာလိုက်ကြတာ။ ကားများ ယူပြေးကြပြီလားလို့ "

"အဲဒီလောက် ဥစ္စာခြောက်နေရင်လည်း ဘာလို့ ငှားသလဲ ဆရာကြီးရယ်။ ဆောရီးပါနော်။ ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေရ၊ ညစာစားနေရဆိုတော့ ကြာသွားပါတယ်နော်"

"ကောင်းတယ်၊ ငါ့ကျတော့ ထမင်းဆိုင် သွားဖို့ ကားမရှိတော့ မသွားရဘူး"

သူတို့ မြို့ကနည်းနည်းတော့ ကျယ်သည် ။ သူထမင်း စားရမည့်ဆိုင်က အလှမ်းသား၊

သည် လိုပြောတော့လည်း ဝိုးဒေဝီ မနေသာ။

"ကျွန်မမှာ ဟင်းတွေ ထမင်းတွေပါလာပါတယ်။ ကျွန်မ ပြင်ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်မကရော ဘယ်မှာ နေရမှာ လဲ"

ဆရာမတန်းလျား (၃) ခန်းက ဆရာမ (၆) ယောက်၊ (၂) ယောက်စီ

နေပြီသား။ အခန်းတွေက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။

ဆရာကြီးအိမ်ကလည်း (၂) ခန်းခွဲပြီးသား။ အိမ်ကို ထပ်ခြမ်းခြမ်း ထားသည် ။ ပထမကျောင်းအုပ်က တစ်ယောက်တည်းသမားမို့ သူ့အိမ် ကိုတစ်ခြမ်း ခြမ်းပြီး ဆရာမတစ်ယောက်ကို နေဖို့ ပေးထားခဲ့၏။

ယခု ထိုဆရာမပြောင်းသွားသဖြင့် လောလောဆယ် တစ်ခန်းလွတ် နေတုန်း။

"လောလောဆယ် ဆရာမတွေနဲ့ ပူးနေပေါ့"

"နောက်ကျတော့ရော"

စိုင်းသင်္ခီသူ မပြောတတ်တော့။ ကျန်ဆရာမတွေက ပြုံးစိစိ။

"ကျွန်မတို့ နေရတာတောင် ကျပ်တယ်လေ။ ဆရာကြီး တန်းလျား တွေက တစ်ယောက်ပဲနေဖို့ ကောင်းတာ။ အခု (၂) ယောက်စီနေရတယ် ။ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာကြီး ခြေရင်းခန်းလွတ်နေသားပဲ။ အဲဒီမှာ ထား ပေါ့"

"အဲဒါက နောက်ထပ်ရပ်ဝေး ဆရာ ဆရာမမိသားစုတွေလာရင် နေ ရအောင်ထားတာ"

"လောလောဆယ် ဘယ်သူမှ မရှိသေးဘူးလေ။ လွယ်တာကိုခက် အောင်လုပ်နေတာလား ဆရာကြီးရယ်။ ပိုးဒေဝီကို လောလောဆယ် ထားလိုက်ပေါ့"

"အင်းလေ၊ ဒါဆိုလည်း နေပေါ့။ နေရဲလား တစ်ယောက်တည်း"

"ကျွန်မတို့ တန်းလျားနဲ့ လည်း နီး။ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ လည်း ဆရာကြီးရှိနေသားပဲ။ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ"

စိုင်းသင်္ခသူ သူခေါင်းရင်းခန်းထဲ သူပြန်ဝင်သွား၏။

ပိုးဒေဝီလည်း ရှိစုမဲ့စု အိမ်ထောင်ပစ္စည်းလေးနှင့် ခြေရင်းခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရသည် ။

နောက် စိုင်းသင်္ခသူကို ထမင်းချိုင့်လေး လှမ်းပေးရင်း ကလေးသာ သာမို့ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့် သတိပေးရသေး၏။

"ဆရာကြီး၊ အကုန်မစားပစ်နဲ့ နော်။ မေမေက ကျွန်မအတွက် (၃) ရက်စာ ပေးလိုက်တာ။ တစ်ဝက်လောက်ပဲစား"

စိုင်းသင်္ခသူ ပြုံးချင်စိတ်ကို ချုပ်တီးရင်း ပိတ်ဟောက်လိုက်ရ၏။

"သိတယ်၊ အကုန်မစားပစ်ဘူး။ ဥစ္စာခြောက်မနေနဲ့ "

"အယ်"

သည် အလုံးက သူမ၏ အလုံးမို့ ဇနီးကလေးပုကာ ပိုးဒေဝီ ကိုယ့်အခန်းဘက် ပြန်လာရသည် ။ အခန်းက ပိတ်ထားတာကြာပြီမို့ ဖုန်တွေနှင့် ။ ပိုးဒေဝီ ရှင်း လင်း သိမ်းဆည်းနေရပါသည် ။

"ရော့ဟေ့၊ ထမင်းကတော့ ကုန်ပြီ။ ဟင်းကလည်း စားကောင်းကောင်း နဲ့ စားလိုက်တာ။ တစ်ဝက်ကျိုးသွားပြီ။ မပူပါနဲ့ ။ နောက်နေ့ကျ ငါပြန်ပေးပါ့မယ်"

စိုင်းသင်္ခသူ လှမ်းပေးသည့် ထမင်းချိုင့်ကိုယူရင်း ပိုးဒေဝီ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

သူတို့ အိမ်က သစ်သားအိမ်။ အလယ်မှ (၂) ခြမ်း ခွဲထား၊ ကာထားပေမဲ့ ဝရန်တာကတော့ တစ်ဆက်တည်း။

ထိုညက (၁၀) နာရီလောက်မှ အိပ်ဖြစ်သည် ။
